

Longzhou, Guangxi, Kina
13 Mars, 2009

tomas.stenback@gmail.com, rachel.stenback@gmail.com

Kinesiskt telefonnr: +86-771-8831030

Vårt Sverigenr: 018-4951537

Vår hemsida: <http://kina.e455.se>

Kära vänner, 你们好!

Hej! Våren har nu kommit till södra Kina, och med den, färska lokala bananer och en värmevåg (35 C) och hög luftfuktighet, men nu har vi återgått till mildare temperaturer, en och annan storm, och till och med ännu fuktigare. Allting i vår lägenhet är konstant blött. Värdefull choklad, som glömts framme, blir snabbt mjuk och blöt, papper skrynklas, kryddburkarna har pluggat igen och kläder och handdukar hinner aldrig torka. Igår trodde vi att vi hade en vattenläcka i badrummet, men vi insåg snart att golvet bara var blött av dagg!

Förra veckan hade vi förmånen att få besök av min bror, David, som blev den förste att hälsa på oss två gånger i Kina. Han besökte många av våra klasser och blev, nästan två meter lång, naturligtvis en stor succé bland våra studenter. Tyvärr hade vi väldigt dåligt väder så det blev mycket Alfapet och kortspel. Vi åkte även till Hanoi över helgen och provade den förträffliga maten, handlade och överlevde den kaotiska trafiken.

Senaste gången jag skrev så beskrev jag vår resa till Tibet i januari. Efter Tibet, fortfarande under elevernas långa vinterlov, åkte vi till Filippinerna för en konferens med Svenska kyrkan. Vi hade en fantastisk resa och speciellt alla vänliga och varma människor som vi mötte lämnade ett bestående intryck. Filippinerna består av mer än 7000 öar, har en landyta något mindre än Norge och över 90 miljoner människor. Under vår tid i Filippinerna lyckades vi besöka nio olika öar. Vårt intryck av Filippinerna är att det påminner väldigt mycket om resten Sydostasien, men samtidigt så har Filippinerna en väldigt unik historia och kultur. Den historiska närvaron av spaniorerna kan man se i arkitekturen och på mängden av gamla stenkyrkor som finns nästan överallt. Den amerikanska närvaron under 1900-talet är också fortfarande påtaglig, inte minst genom språket. Engelska är ett av två officiella språk, vilket gjorde att vi för första gången i Asien kunde resa utan att hindras av en språkbarriär.

Vi spenderade några dagar i Manila innan vår konferens startade. Manila är sannerligen en stad fylld av kontraster, med fantastiskt rena och moderna shoppingcenter fyllda med välklädda människor, samtidigt som man utanför denna vackra fasad möter tiggande mammor, bärandes på sina lortiga barn. Manila är också en lortig och dammig stad som luktar avgaser från alla Jeepneys. (Gamla armejeepar som är ombyggda till små bussar.) Olyckligtvis så är prostitutionen ett väldigt stort och synligt problem. På kvällarna när

Tomas skulle gå och köpa lite livsmedel kom det varje gång upp flera unga kvinnor och män som ville erbjuda sina tjänster. Det kändes väldigt olustigt, eftersom det måste betyda att detta är en lukrativ marknad.

Svenska kyrkans konferens var mycket intressant. Tyvärr kunde tre av våra kollegor inte medverka så vi var endast åtta personer. Vi spenderade vår vecka på en isolerad del av Guimaras, nära Iloilo. På många sätt var Guimaras ett tropiskt paradys, men vi var mindre imponerade av vår inkvartering. Vi bodde i nipahyddor (deras tak är gjorda av nipa, en sorts gräs) utan elektricitet (förutom några timmar varje kväll då dieselaggregatet slogs på) och inga glas i fönstren. Vi delade även vår stuga med många småkryp som kackerlackor, myror och spindlar. Och även om jag gillar geckoödlor så blev jag chockad när jag i badrummet stirrade en tre decimeter lång ödla i ögonen! Tomas gjorde sitt bästa för att få den att flytta ut men den vägrade (den var ju faktiskt där först...) så i fortsättningen fick jag vackert acceptera två ögon som stirrade på mig från bakom dörrlisten!

Vi hade en mycket trevlig konferens med meningsfulla diskussioner och avslappnande andakter. Vi lärde oss också värdefull information om Filippinerna och speciellt om dess kyrka. Filippinerna är det enda landet i sydostasien där befolkningen är till största delen kristen (mest katolsk). Vi besökte även en av Svenska kyrkans partnerkyrkor, IFI, där familjen Olofsson från Svenska kyrkan arbetar. I Iloilo upplevde vi också en fiesta med den tillhörande paraden. Fiestor är oerhört populära i Filippinerna och innebär ofta att innevånarna målar sig svarta och klär ut sig så att de ser ut som den ursprungsbefolkningen. Samtidigt som det var fascinerande att titta på, kunde jag inte hjälpa att fundera på om den ursprungsbefolkningen uppskattade att framställas på detta sätt.

Efter konferensen tog Tomas och jag några veckors semester och reste runt i Filippinerna. Först besökte vi det perfekta turistparadiset Boracay med en av de bästa stränderna i Asien. Sen reste vi söderut till Bohol och Panglao Island. På Bohol och Panglao mötte vi mer lokal kultur och vi kunde även besöka de berömda Chokladbergen, samt titta på världens minsta primat, den hotade tarsiern. Tarsier kan man bara hitta i den här delen av Filippinerna, och vi såg dem i deras naturliga miljö när vi besökte ett naturreservat på Bohol. På ön hade även förmånen att kunna prata med flera lokala människor och de

berättade att de åt fisk och ris varje dag. En man berättade att i hans familj åt de fisk och ris *tre* gånger varje dag!

Tidigt en morgon följde vi en ung pojke och hans farbror ut på havet för att titta på delfiner. Det var fantastiskt att se hundratals delfiner som hoppade och lekte överallt. Sen stannade vi till vid en ö för att snorkla vid ett skyddat korallrev. En ung man ville ta oss ut till revet i sin lilla kanot och jag tyckte att den såg för liten ut för tre personer. "Inga problem madam!" svarade han glatt. Vi klev nervöst

i och efter ungefär 30 meter sköljde en stor våg över oss och fyllde kanoten och strax därefter kom nästa våg. "Nu simmar vi!" skrek jag och dök ur kanoten. Vi hade dessvärre kapsejsat rakt över korallrevet och när vågorna fortsatte att komma kastades vi skoningslöst mot de vassa korallerna. Som tur är fick vi bara lindriga skärsår på händer och fötter. En annan ung man kom snart till vår undsättning med en lite större kanot och vi kunde äntligen snorkla. Det vi såg var vackrare och mer

fascinerande än något annat vi sett förut. Vid ett tillfälle såg Tomas att jag hade mer än tusen små färgglada nyfikna fiskar som simmade runtomkring mig. Han sa att jag nästan försvann i ett moln av fiskar! Det var fantastiskt. Senare klagade vår snorkelguide inför oss om sina finansiella problem. "Ni vet, det är en ekonomisk kris i Amerika, och det betyder färre turister." Att se denna man i sin lilla träkanot på en liten ö i Filippinerna, och höra hur han också är påverkad av den ekonomiska krisen visar hur stora problemen har blivit, och hur vår värld också blivit sammanvävd på ett sätt som den aldrig varit tidigare.

Efter Bohol åkte vi till ytterligare en liten vacker ö, Bantayan. Bantayan verkar vara Filippinernas Bermudatriangel där folk liksom suggs upp av ön! Vi mötte många människor, flera av dem var svenskar, som kommit till ön som turister, förälskat sig i naturen, och nu hade bildat familj och kände sig mer som Filippinare. Dessvärre drabbades vi under våra tre dagar på ön av en tyfon med mycket regn till följd. När vi skulle köpa våra båtbiljetter för vår hemresa bad vi att få samma biljetter som vi hade köpt tidigare, nämligen första klass. (För fem kronor mer kunde man få sitta i en kupé med kuftkonditionering). Mannen bakom biljetluckan tvekade ett ögonblick, sen svarade han: "Eh, det är en lastbåt madam." Vi blev lite nervösa men hade inte så mycket val, och resan över gick bra även om vi fick klämma oss fram till våra hårda träbänkar mellan dieselspottande lastilbar.

Vi avslutade vår fascinerande tid i Filippinerna i den lortiga staden Cebu City. I Cebu köpte vi torkad mango och andra lokala delikatesser för att ta med hem till Kina. När vi

gick runt på den stora mataffären märkte vi plötsligt hur alla hade stannat upp, och hur affären hade blivit fullständigt tyst. Sen hörde vi en kvinnlig röst över högtalarna som började be Ave Maria: "Hell dig, Maria, full av nåd..." Alla stod still och väntade tålmodigt medan kvinnan bad i flera minuter. När hon var färdig mumlade alla "Amen" och gjorde korstecken innan de återgick till sin shopping. Det var en lite underlig men ändå rörande avlutning på vår resa till Filippinerna.

Vårterminen är nu i full gång. Tomas har varit hemma några dagar med feber, och jag har fått höra mer än en gång att jag har gett honom fel mat! Kineserna har otroligt många regler över vad man får, och inte får, äta när man är sjuk. Jag berättade för mina studenter att jag gett honom lite nudlar och de såg väldigt upprörda ut och utbrast: "Åh nej! Han borde ha gröt!" Jag försökte rätta till mitt misstag genom att berätta att jag i alla fall hade köpt frukt till honom. Olyckligtvis var detta lika illa, då jag hade köpt helt fel sorts frukt! Dessbättre har nu Tomas, trots mig, nästan tillfrisknat.

Vi besöker ofta skolans English Center och vi fortsätter att hjälpa studentbibliotekarierna att förbättra rummet genom att försöka att ordna en liten tidningshörna (studenterna *älskar* tidningar och tidsskrifter på engelska). Vi hjälper dem även att försöka att bara prata engelska i rummet så att även de svagaste eleverna tvingas att försöka. Det känns så bra att se dessa unga människor utvecklas i deras roll som ledare för detta rum. Vi har även hört från flera av våra tidigare studenter i Gansu att "Book Nook" frodas och mår bra med många studenter där hela tiden. Det är så roligt för oss att höra. Om du vill stödja något av dessa två project med böcker eller tidningar kan du hitta adresslappar till vår nuvarande address på vår hemsida <http://kina.e455.se>, och om du vill skicka till Book Nook kan du kontakta oss via e-post för en adresslapp.

För några veckor sedan tog vi upp några diskussionsfrågor under våra lektioner. Vi frågade: "Vad är din mest älskade ägodel?" Vi blev förvånade av att svaren: "Mina glasögon, för utan dem kan jag inte se." "Min engelska ordbok, för jag behövde jobba så länge för att kunna köpa den." "Min tekopp, för det var en gåva från min syster och hon har en precis lika." Stående i mitt klassrum, rörd av mina studenters svar, insåg jag att *det här är orsaken till att jag är i Kina*. Vi valde denna fråga för att vi tyckte att det kunde vara roligt att prata om, men jag hade inte räknat med att studenterna skulle säga "glasögon" och "ordbok". Hur ofta är vi hemma tacksamma för så allmogliga saker? Genom att förstå andra kulturer får vi en viktig inblick i vår egen kultur och i oss själva.

Vi önskar er en välsignad fastetid!

再见! (Zaijian! = Hej då!)

Rachel & Tomas

Nanning Teachers College
125, Dushan Drive, Longzhou County
Chongzuo City, Guangxi Province, 532400
China

